

KENNETH M. SETTON
(17.6.1914 - 18.2.1995)

El dia 18 de febrer de 1995 va morir als Estats Units d'Amèrica el professor Kenneth M. Setton. Hauríem d'haver posat la seva necrològica en l'Anuari del curs anterior, però la notificació de la seva mort arribà a l'Institut després de la publicació d'aquell Anuari. No volent, però, no deixar-ne constància, en conseqüència, a continuació trobareu una breu nota biogràfica extreta del volum 71, núm. 3 (juliol 1996) de la revista Speculum, 1: Journal of Medieval Studies.

Va néixer el 17 de juny de 1914 a New Bedford, Massachusetts, i va estudiar la carrera universitària a la Universitat de Boston. Va fer el doctorat el 1941 a la Universitat de Colúmbia. Va ensenyar a la Universitat de Boston des de 1940 fins a 1943, abans de traslladar-se a la Universitat de Manitoba (1943-1950), on va ser el director del Departament d'Història, i més tard a la Universitat de Pennsilvània (1950-1954). La Universitat de Colúmbia el va tenir molt poc temps perquè la Universitat de Pennsilvània el va atraure amb una oferta amb una plaça com a catedràtic Henry Charles Lea d'Història i director de la Biblioteca de la Universitat, places que va ocupar des del 1955 fins al 1965, incloent-hi un any a Grècia com a director de la Biblioteca Gennadius d'Atenes.

Després de quinze anys a la Universitat de Pennsilvània, Setton va acceptar la plaça de catedràtic William Vilas de Recerca en Història a la Universitat de Wisconsin i també la direcció del Wisconsin's Institute for Research in the Humanities, que va ocupar des del 1965 fins el 1968. Durant el següent quart de segle va contribuir a donar brillantor a l'Institute for Advanced Study de Princeton, primer com a professor investigador permanent a la seva escola d'estudis històrics i, més tard, a partir del 1984, fins al moment de la seva mort, com a professor emèrit extraordinàriament productiu.

Les seves beques van ser molt ben considerades, tant en el seu país com a l'estranger, des de la John Simon Guggenheim Memorial Fellowship els anys 1949 i 1950, fins al seu reconeixement per part de l'American Historical Association, quasi mig segle més tard, el 1990, com un dels més distingits historiadors del seu país.

El reconeixement va incloure doctorats honoraris de la Universitat de Boston (1957) i la Universitat de Kiel (1979), l'elecció per a l'American Academy of Arts and Sciences (1969), el premi John Gilmory Shea de l'American Catholic Historical Association (1979) i la medalla Haski de la Medieval Academy of America (1980). El 1952 va ser elegit membre venerable Benjamin Franklin de l'American Philosophical Society, on va servir com a vicepresident (1965-1968 i 1985-1991), i va rebre tres vegades el premi John Lewis Book d'aquesta institució.

El 1957 la Medieval Academy el va escollir com a membre. Va servir l'acadèmica com a conseller (1962-1965), com a *orator of the fellows* (1963-1969), com a primer vicepresident (1968-1970) i vicepresident (1970-1971), i finalment president (1971-1972).

Va ser també membre emèrit de la *Dumbarton Oaks* (1974-1979), membre de la *Society of Macedonian Studies* a Grècia des de 1957, i membre corresponent de l'Institut d'Estudis Catalans des de 1958. L'Institut, ara una acadèmia semigovernamental per a la cultura catalana, li va donar l'any 1976 la seva distinció més gran, el Premi Catalònia. El mateix any, l'Académie des Inscriptions et Belles-Lettres de París el va guardonar amb el premi Gustave Schlumberger. I el Govern de Grècia, l'any 1957, li va donar la seva Creu d'Or de l'Ordre de Jordi I.

De la seva dotzena de llibres, molts medievalistes recorden especialment la *History of the Crusades*.

El seu primer llibre, *Christian Attitude towards the Emperor in the Fourth Century* (Columbia University Press, 1941; reimpr., 1967), combina les seves especialitats com a classicista grecoromànic i historiador amb el seu interès en història religiosa. El seu últim llibre tracta de l'hostilitat occidental vers l'Islam (*American Philosophical Society*, 1992). El seu *Catalan Domination of Athens, 1311-1388* va esdevenir i encara continua essent un clàssic en el complicat capítol de la història de la Mediterrània.

Les seves diverses col·leccions, *Athens in the Middle Ages* (1975) i, especialment, *Europe and the Levant in the Middle Ages and the Renaissance* (1974), fan accessibles disset dels seus treballs curts, incloent-hi sis dels seus articles a *Speculum*.

L'obra mestra de Setton és, de totes maneres, *The Papacy and the Levant (1204-1571)*, quatre volums a doble columna de l'*American Philosophical Society*, de 1976 fins a 1984, unes dues mil pàgines i més de quatre mil columnes. Els crítics van buscar els adjectius normals —*monumental, magistral*—, però l'obra de Setton escapa a aquestes descripcions. La profunditat de la seva recerca, el coneixement de l'aparell polític, diplomàtic, militar i religiós d'Europa i dels otomans és realment impressionant. Però la seva capacitat narradora domina el seu treball, en què teixeix una narrativa amb personalitats i moviments capaços d'arrossegar els seus lectors.

Mig segle d'èxits i honors professionals no ens haurien de privar de veure la contribució de Setton com a persona amable i sempre disposada a ajudar els estudiants joves, un amant de la vida i de les bones converses, i abocat a la vida familiar. (La seva primera muller, Josephine, morí el 1967, i la seva segona muller, Margaret, el 1987.)

Setton tenia un grapat d'amics i estudiants agraïts que li devien part de la seva inspiració, tant per la direcció de tesis com per les seves classes. Un dels coautors d'aquesta memòria, Marshall Clagett, va estar amb ell prop de seixanta anys i va ser descrit per ell com «el germà que mai no vaig tenir». Van ser companys d'estudi de l'influent medievalista Lynn Thorndike a la Universitat de Columbia des del 1937 fins al 1941, i van estar junts a l'*Institute for Advanced Study* des del 1968 fins a la mort de Setton.

Setton es conegut tant per el seu gran coneixement del llatí i el grec com per la seva divertida manera de parlar en públic. La seva fluïdesa verbal recordaven una vida d'amor a les novel·les de Sabatini i la seva frustrada ambició d'escriure una novel·la històrica.

L'Academy i els seus membres l'enyoraran. Ells ofereixen el seu condol i respecte al seu fill, George Setton, i a tots els nombrosos amics del seu pare i col·legues.